

НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ

ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ ПРАВНИЧИЙ ЧАСОПИС №1

2010

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України
Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації: Серія КВ № 15252-3824Р
від 22.06.2009 р.
Виходить з 1997 р. До 2006 р. - "Вісник Одеського інституту внутрішніх справ". Щоквартальник

Засновник:

**ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Долженков О. Ф., доктор юридичних наук

ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА:

Меркулова В. О., доктор юридичних наук

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР:

Ісаєнко М. М., кандидат педагогічних наук

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Бахін В. П., доктор юридичних наук

Берлач А. І., доктор юридичних наук

Берназ В. Д., доктор юридичних наук

Венедиктов В. С., доктор юридичних наук

Гонтар О. В., доктор історичних наук

Рябенко О. П., доктор юридичних наук

Ярмакі Х. П., доктор юридичних наук

Ярмиш О. Н., доктор юридичних наук

Друкується за рішенням
Вченої ради
Одеського державного університету
внутрішніх справ
Протокол № 06 від 25.03.2010 р.

*Журнал входить до переліку наукових фахових
видань, в яких можуть
публікуватися результати дисертаційних
робіт на здобуття наукових ступенів
доктора і кандидата юридичних наук.
Затверджено постановою президії ВАК України
від 08.07.2009 № 1-05/3.*

Друковані матеріали виражають позицію авторів,
яка не завжди поділяється редакційною колегією.
Відповідальність за зміст статті, достовірність
фактів, статистичних даних, точність викладеного
матеріалу покладається на авторів або осіб, які
його подали.

Повне або часткове передрукування матеріалів,
виданих у журналі "Південноукраїнський
правничий часопис", допускається лише з
письмового дозволу редакції. При передрукуванні
матеріалів посилання на "Південноукраїнський
правничий часопис" обов'язкове.

Вимоги до авторських оригіналів статей

1. До друку приймаються неопубліковані раніше робо-
ти, написані українською мовою, обсягом до 1 авт. арк.

2. Будова статті

УДК (універсальний десятиковий класифікатор)

Анотація (до 100 слів).

Ключові слова (3-10 слів).

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важ-
ливими науковими чи практичними завданнями.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми, виді-
лення невирішених раніше частин загальної проблеми,
котрим присвячується означена стаття.

Формулювання мети статті.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунту-
ванням отриманих наукових результатів.

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у
даному науковому напрямі.

Література.

Підпис автора і дата.

3. Технічні вимоги до оформлення статей

Стаття має бути набрана в текстовому редакторі
Microsoft Word. Поля з усіх сторін -20 мм. Шрифт -
Times New Roman 14 з інтервалом 1,5. Посилання на
літературу бажано зазначати безпосередньо в тексті
у квадратних дужках порядковим номером викори-
станого джерела та через кому конкретної сторінки.

4. Паперовий варіант, електронний варіант, завіре-
на рецензія спеціаліста (кандидата або доктора наук
відповідного профілю), довідка про автора на ок-
ремому аркуші (прізвище, ім'я, по батькові, адре-
са, телефони з кодом міста, науковий ступінь, вче-
не звання, посада, установа).

Здано до виробництва 25.02.2010.

Підписано до друку 25.03.2010.

Формат 70x108 1/16. Папір офсетний. Гарнітура "Trebuchet MS". Ум. друк. арк. 18,7.

Тираж 300 прим. Зам. № 09/10.

Видавнича організація Одеський державний університет внутрішніх справ.

Свідоцтво ДК №3507 від 25.06.2009 р.

Адреса редакції

Україна, 65014, м.Одеса, вул. Успенська, 1

тел. (094) 954-78-84

E-mail: ndrsv1@gmail.com

ПРИВОДИ Й ПІДСТАВИ ПОРУШЕННЯ СПРАВИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОСТУПКИ

Завальний М. В.

Головне призначення стадії порушення справи полягає в тому, що вповноважена на це посадова особа органу внутрішніх справ у передбаченій законом формі встановлює факт учинення адміністративного проступку. Аналіз практики свідчить про те, що, отримавши повідомлення про вчинене адміністративне правопорушення, посадова особа організовує його перевірку, під час якої встановлюється не лише сам факт учинення адміністративного проступку, а й обставини, що стосуються даного проступку, здійснюється їх юридична оцінка, встановлюється особа правопорушника, виявляються докази, що підтверджують його винність у вчиненні даного проступку. Одним з основних питань, що вимагають ретельного розгляду, є з'ясування підстав і приводів розслідування, необхідних для нормального руху цієї стадії. В адміністративному законодавстві вони не визначені, тому на особливу увагу заслуговують думки вчених із цього приводу.

Більшість авторів вважає, що підставою порушення справи є вчинення адміністративного проступку, а приводами - заяви громадян і громадських об'єднань, повідомлення державних органів і посадових осіб, повідомлення в засобах масової інформації та ін. Інші, говорячи про необхідність "зазначити приводи й підстави для порушення справи", розглядають лише підстави, не називаючи приводів [1, 69]. З інших позицій до цього підходить А.В. Серьогін, який по суті отожднює підстави порушення адміністративної справи з приводами до його порушення [2, 149], що, на нашу думку, не зовсім правильно.

Підставою порушення адміністративної справи й здійснення розслідування є наявність у діях особи складу адміністративного правопорушення. У період з 1997 до 2001 р. в юридичній літературі виділялася ще одна підстава порушення справи про адміністративне правопорушення - учинення особою злочину, оскільки Указом

Президії Верховної Ради Української РСР "Про внесення змін і доповнень до Кримінального кодексу Української РСР" від 08.02.1977 р. було передбачено звільнення від кримінальної відповідальності осіб, які вчинили злочини, виправлення й перевиховання яких можливе без застосування кримінального покарання [3]. Проте зазначене положення, навіть на той час, викликало певні заперечення [4, 83].

Початку адміністративно-деліктної процесуальної діяльності передують отримання інформації про діяння, що має ознаки проступку, тобто наявність приводу, адже латентне порушення норми не тягне за собою адміністративно-процесуальних відносин. Правове значення приводу для порушення й розслідування адміністративної справи полягає в тому, що він викликає публічну діяльність органів державного управління, вимагає, щоб ці органи відповідним чином реагували на кожний сигнал про вчинення проступку. Саме привід до порушення справи викликає здійснення й застосування адміністративно-деліктної процесуальної норми. Приводом до порушення адміністративної справи є інформація про проступок, яка отримана повноважним органом чи посадовою особою в результаті особистого виявлення з будь-яких джерел.

Чинне адміністративне законодавство не має спеціальної норми, в якій у концентрованому вигляді були б відображені приводи й підстави порушення адміністративної справи, як це вирішено в кримінальному процесі (ст. 94 КПК України [5]). Однак аналіз адміністративної практики свідчить, що приводами для порушення адміністративної справи є:

- заяви або повідомлення підприємств, установ, організацій, посадових осіб, представників влади, громадськості, громадян (свідків, потерпілих, інших зацікавлених осіб);
- повідомлення, опубліковані в пресі;
- безпосереднє виявлення правоохоронними органами ознак адміністративного правопорушення;
- явка з каяттям.

Для доцільності визначення вказаних приводів на законодавчому рівні є необхідність їх детального аналізу. Під заявами й листами громадян розуміються повідомлення компетентних органів про адміністративний проступок окремими фізичними особами. Форма й спосіб доведення громадянами до цих органів відомостей про проступок не мають принципового значення. Привід існує незалежно від того, яким чином це повідомлення виражене - в усній чи письмовій формі. У кожному випадку вповноважені на те органи зобов'язані прийняти першочергові відомості про проступок, розглянути їх у межах своїх повноважень і вирішити питання про порушення адміністративної справи й здійснення адміністративного розслідування. Важливо, щоб заява так чи інакше була спрямована органам (посадовим особам), уповноваженим розслідувати адміністративні правопорушення.

До ОВС надходять такі заяви, автори яких приховують свої ім'я. Аналіз вивчення матеріалів адміністративно-деліктної практики й організації діяльності чергових частин окремих підрозділів ОВС УМВС України в Харківській області свідчить про те, що кількість анонімних заяв про вчинення адміністративних правопорушень складає 5-10 % від загальної кількості заяв про адміністративні правопорушення. Це викликано, у першу чергу, тим, що громадяни України, маючи в даних випадках достатньо високу самосвідомість, не наважуються вказувати в заявах свої

дані, побоюючись переслідування з боку правопорушників за відсутності ефективних заходів протидії цьому явищу. Водночас, значна кількість анонімних заяв про правопорушення, що надходять до ОВС, нерідко ґрунтується лише на припущеннях, чутках, здогадках і не містить вказівок на будь-які конкретні факти. Однак не можна не враховувати, що певна частина анонімних заяв є небезпідставною й обґрунтованою. Дійсно, анонімний лист відрізняється від інших заяв громадян однією ознакою - невідомий автор. Ця відмінність має важливе значення й не враховуватися не може. Але це не змінює процесуальної природи анонімного листа, а потребує лише більш обережного ставлення до нього. Перевірка анонімної заяви здійснюється під час вирішення питання про наявність адміністративного правопорушення. Мета цієї перевірки полягає в тому, щоб установити, наскільки обґрунтовані твердження автора про наявність учиненого проступку. Доцільність необхідності перевірки анонімних заяв і прийняття їх як приводів для порушення справи про адміністративне правопорушення підтверджуються результатами практичної діяльності ОВС. Так майже 70 % анонімних заяв про адміністративні правопорушення, що надходять до ОВС у результаті перевірки, підтверджуються.

Отже, анонімні заяви про вчинення адміністративного правопорушення безпосередньо не можуть бути приводом для порушення справи, однак вони є приводом для обов'язкової перевірки фактів, що в них містяться. У такому випадку приводом для порушення справи буде безпосереднє виявлення ознак правопорушення органом, якому доручено перевірку.

Заяви, повідомлення установ, підприємств, організацій і посадових осіб є ще одним з приводів для порушення адміністративної справи. Він полягає в тому, що державні й недержавні організації, підприємства й державні установи через своїх керівників, а також посадові особи цих підприємств, установ, організацій сповіщають відповідні органи про виявлені ними факти порушення адміністративно-деліктного законодавства. За своїм змістом ці повідомлення повинні відповідати хоча б тим вимогам, що висуваються до заяв громадян. Тобто в них за підписом керівника відповідного органу чи посадової особи й посиланням на конкретні фактичні дані має бути описане діяння, яке, на думку цих осіб, є правопорушенням.

Повідомлення в засобах масової інформації є самостійними приводами для порушення справ про адміністративні правопорушення. На відмінність від заяв, листів громадян, направлених до ОВС, повідомлення громадян, опубліковані в друкованих засобах інформації або оприлюднені на радіо чи телебаченні, спрямовані не лише до органів, які вповноважені розглядати адміністративні справи, а й до широкого загалу, до читачів, які очікують на відповідну реакцію на публікацію.

Повідомлення в ЗМІ, що містять у собі достатні дані, в яких убачається вчинене правопорушення, зобов'язують ОВС розглянути дане повідомлення, порушити справу про адміністративне правопорушення й провести розслідування. В опублікованих статтях, замітках, листах, як правило, містяться вказівки на факт адміністративного правопорушення, прізвища винних осіб. ОВС, як правило, на підставі них і порушують справу.

Під повідомленнями в ЗМІ розуміються не лише листи й статті громадян, а й нариси, репортажі, інтерв'ю тощо. У даному випадку важливою є не форма повід-

Правове забезпечення адміністративної реформи

омлення, а сам факт його оприлюднення. Якщо ж засоби масової інформації не публікують кореспонденцію, а направляють її до відповідних органів управління, то приводом для порушення справи про адміністративне правопорушення є не повідомлення в ЗМІ, а заяви громадян чи повідомлення установ, підприємств, організацій. Водночас деякі ЗМІ, здебільшого переслідуючи комерційні інтереси (збільшення кількості тиражу, залучення більшої кількості читачів, і, як наслідок, збільшення прибутків), "у гонитві за сенсацією" публікують неперевірені дані про вчинене правопорушення та осіб, які підозрюються в його вчиненні. Тому ОВС, порушуючи справу про адміністративне правопорушення, інформація про яке надійшла від ЗМІ, зобов'язані попередньо перевірити достовірність такої інформації задля дотримання гарантій прав і свобод громадян і підтвердження свого професійного статусу.

Інформація про вчинене адміністративне правопорушення може бути отримана ОВС не лише із зазначених джерел, а у результаті їх безпосередньої діяльності.

Так відповідно до ст. ст. 10, 11 Закону України "Про міліцію" першочерговим обов'язком міліції є охорона громадського порядку й громадської безпеки громадян; для виконання покладених на неї обов'язків надається право: перевіряти в громадян при підозрі в учиненні правопорушень документи, які посвідчують їх особу, а також інші документи, необхідні для з'ясування питання щодо додержання правил, нагляд і контроль за виконанням яких покладено на міліцію; проводити огляд поклажі, багажу та огляд пасажирів цивільних повітряних, морських і річкових суден, засобів залізничного й автомобільного транспорту згідно з чинним законодавством; перебувати на земельних ділянках, у житлових і інших приміщеннях громадян за їх згодою, а також на території і в приміщеннях підприємств, установ і організацій з повідомленням про це адміністрації з метою гарантування безпеки громадян, громадської безпеки, запобігання злочину, виявлення й затримання осіб, які його вчинили; зупиняти транспортні засоби в разі порушення правил дорожнього руху, наявних ознак, що свідчать про технічну несправність транспорту або забруднення ним навколишнього середовища, а також за наявності даних про те, що він використовується з протиправною метою; оглядати транспортні засоби й перевіряти у водіїв документи на право користування й керування ними, дорожні листи й відповідність вантажів, що перевозяться, товарно-транспортним документам, наявність страхового поліса (сертифіката), про укладення договору обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів; проводити технічний огляд автотранспорту; відвідувати підприємства, установи й організації для виконання контрольних і профілактичних функцій щодо гарантування безпеки дорожнього руху; оглядати за участю адміністрації підприємств, установ, організацій приміщення, де знаходяться зброя, боєприпаси, вибухові, наркотичні й сильнодіючі хімічні, отруйні й радіоактивні речовини й матеріали, з метою перевірки додержання правил поведінки з ними; оглядати зброю та боєприпаси, що знаходяться в громадян, а також місця їх зберігання; проводити перевірки суб'єктів господарської діяльності за умови наявності направлення на перевірку, яке складається за формою, установленою Міністерством внутрішніх справ України [6].

Під час виконання покладених на них обов'язків за-

значені органи нерідко виявляють факти, що свідчать про порушення правил, контроль за дотриманням яких вони здійснюють, у зв'язку із цим зазначені органи зобов'язані вирішити питання щодо порушення справи про адміністративне правопорушення. Таким чином інформація про вчинене чи таке, що перебуває на стадії готування, реалізації правопорушення, отримана в результаті безпосереднього виявлення вповноваженою особою ОВС, може розглядатися як самостійний привід для порушення адміністративної справи.

Цей привід відрізняється, насамперед, тим, що питання про порушення справи вирішується за власною ініціативою вповноважених осіб. У даному випадку відсутнє спонукання ззовні для того, щоб ці особи приступили до вирішення питання про порушення справи.

Цей привід має характерні особливості, а саме: а) безпосередній розсуд ніде не фіксується, а тому не завжди піддається контролю; б) припущення щодо проступку виникає лише у свідомості уповноваженої особи і у випадку непідтвердження такого припущення немає потреби офіційно спростовувати його винесенням будь-якого спеціального документу; в) безпосереднє виявлення уповноваженою особою адміністративного правопорушення не є перешкодою для подальшого його розслідування цим суб'єктом. Тут виникає питання про доцільність або недоцільність нормативної фіксації приводів порушення справи про проступок. Принаймні, така фіксація здійснена у КпАП РФ (ст. 28.1) [7]. На нашу думку, зазначений крок не є достатньо обґрунтованим. Фіксація в законі приводів для порушення адміністративно-деліктної справи фактично виглядає переліком можливих носіїв інформації про проступок, але він повинен бути або дуже великим, або абстрактним. І в першому, і в другому випадках виконання ним своєї функції вимагатиме уточнень і коректив, що ускладнить роботу правозастосувача.

Безпосереднє виявлення вповноваженою особою адміністративного проступку не є перешкодою для подальшого його розслідування даною особою. У кримінальному процесі встановлено, що особа, яка має заздалегідь сформоване переконання, не зможе неупереджено дослідити всі факти, що мають значення для вирішення справи по суті й винести рішення, що ґрунтується виключно на матеріалах справи. Це положення не може бути механічно перенесене на провадження у справах про адміністративні правопорушення. Необхідно враховувати, що розслідування справи особою, яка є очевидцем проступку, дозволяє їй негайно вжити всіх обхідних заходів щодо припинення правопорушення, затримання винного, відшукування й закріплення доказів. Інше б суперечило принципу швидкості, економічності провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Література

1. Салищева Н.Г. Административный процесс в СССР. - М.: Юрид. лит., 1964. - 158 с.
2. Серегин А.В. Советский общественный порядок и административно-правовые средства его укрепления. - М.: Академия МВД СССР, 1975. - 194 с.
3. Про внесення змін і доповнень до Кримінального кодексу Української РСР: Указ Президії Верховної Ради Української РСР від 08.02.1977 р. - [Електронний ресурс]: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1848-09>.
4. Борцов П.Д. Прекращение уголовного дела с применением мер административного взыскания // Гаран-

Правове забезпечення адміністративної реформи

тии конституционных прав личности при осуществлении правосудия: Межвуз. сб. науч. тр. Перм. гос. ун-т им. А.М. Горького / Отв. ред. А.Н. Лебедев. - Пермь: ПГУ, 1980. - 126 с.

5. Кримінально-процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради УРСР. - 1961. - № 2. - Ст. 15.

6. Про міліцію: Закон України від 20 грудня 1990 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. - 1991. - № 4. - Ст. 20

7. Кодекс Российской Федерации об администрати-

вных правонарушениях от 20 декабря 2001 г. // Собрание законодательства Российской Федерации. - 2002. - № 1. - Ст. 1.

Завальний М.В.
кандидат юридичних наук, науковий співробітник
науково-дослідної лабораторії з розроблення законодавчих
та інших нормативно-правових актів Харківського
національного університету внутрішніх справ
Надійшла до редакції 22.01.2010

ЗМІСТ

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ПРАВОВОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ

Мошак О.В.

ПЕРСПЕКТИВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ СУБСИДІАРНОСТІ
Й РОЗВИТОК ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ.....3

Лазур Я.В.

ПРАВОВІДНОСИНИ У СФЕРІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ І СВОБОД
ГРОМАДЯН У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ.....6

Іванова В.Г.

ОРІЄНТИРИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ
В КОНТЕКСТІ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ.....9

Шолкова Т.

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ.....13

Супрун В.М.

МЕХАНІЗМ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН
У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ ДЕРЖАВИ.....15

ПРОТИДІЯ ЗЛОЧИННОСТІ: ПРОБЛЕМИ ПРАКТИКИ ТА НАУКОВО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Меркулова В.О., Гритенко О.А.

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ:
ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ВИЗНАЧЕННЯ..... 20

Матвійчук В.К.

ЗЛОЧИНИ ПРОТИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО
СЕРЕДОВИЩА ЯК СОЦІАЛЬНЕ І ПРАВОВЕ ЯВИЩЕ 23

Воронов І.О.

ОРГАНІЗАЦІЯ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ У СФЕРІ ВИКОРИСТАННЯ
ПЛАТІЖНИХ КАРТОК ТА ІНШИХ ЗАСОБІВ ДОСТУПУ ДО БАНКІВСЬКИХ РАХУНКІВ 26

Юхно О. О.

ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИЧНІ Й
ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОГО ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ 29

Баранов С.О.

ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ПРОФІЛАКТИКИ ЗЛОЧИНІВ НА ЗАЛІЗНИЧНОМУ ТРАНСПОРТІ 34

Орел Ю.В.

СОЦІАЛЬНІ ТА СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ ПРИНЦИПИ КРИМІНАЛІЗАЦІЇ ЗЛІСНОЇ НЕПОКОРИ
ВИМОГАМ АДМІНІСТРАЦІЇ УСТАНОВИ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ..... 36

Гриценко В.Г.

ЩОДО ПИТАННЯ РОЗВИТКУ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ.....40

Орловська Н.А.

ДО ПИТАННЯ ЩОДО ФУНКЦІОНАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ
САНКЦІЙ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИХ НОРМ..... 42

Тулінов В.С., Рибчинський М.М.

НАПРЯМКИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ У СФЕРІ ПРОФІЛАКТИКИ
ПРАВОПОРУШЕНЬ СЕРЕД ДІТЕЙ 45

Макаренко Т.М.

СУТНІСТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ УСТАНОВ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ 48

ПРАВОВА СИСТЕМА: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Гуславський В.С., Задорожній Ю.О., Розовський Б.Г.

АІС І ОРД: ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ Й РІШЕННЯ 51

Яцишин Н.Г.

СПІВВІДНОШЕННЯ КОЛЕКТИВНИХ І ІНДИВІДУАЛЬНИХ ПРАВ ЯК ПРОБЛЕМА МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО
ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН 55

Янчук Н.Д.

ОСОБЛИВОСТІ СТАНОВЛЕННЯ Й РОЗВИТОК ЗАКОНОДАВСТВА
У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ 58

Корнієць А.В.

ПРАВО ПРАВО ПРАЦІВНИКІВ СУДУ НА САМООБОРОНУ ЯК СУБ'ЄКТА ДІЯЛЬНОСТІ ДОЗВІЛЬНОЇ СИСТЕМИ .. 61

Романовська І.В.	
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ВИНИКНЕННЯ КОНФЛІКТІВ У СЛІДЧІЙ ПРАКТИЦІ.....	64
Благодельський С.В., Іванова А.В., Савич О.С.	
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРОГРАМНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В МІЖНАРОДНОМУ МОРСЬКОМУ ПРАВІ	66
Сабіров Р.Ф.	
МІЛІЦІЯ ЯК СУБ'ЄКТ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА	69
Дручек О.В.	
ДО ПРОБЛЕМ ВИЗНАЧЕННЯ ФОРМ ПРОЯВУ Й ПРИЧИН ПРАВОВОГО НІГІЛІЗМУ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ	71
Попович Є. М.	
ДЕПОЛІТИЗАЦІЯ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ ЯК ПЕРЕДУМОВА ЇХ ЕФЕКТИВНОГО ФУНКЦІОНУВАННЯ	74
Копайгора І.І.	
ДИНАМІКА РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОГО КОНФЛІКТУ.....	77
ПРОБЛЕМИ ЦИВІЛЬНОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА	
Резніченко С.В.	
СУБ'ЄКТИВНЕ ПРАВО ВЛАСНОСТІ ЗА ЧИННИМ ЦИВІЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ	80
Кісель В.Й.	
ОПЕРАТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНИМ МАЙНОМ: ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ	81
Фучеджі В.Д., Топар Л.А.	
ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВА ОХОРОНА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ	84
Омельчук О.С., Лукавецька О.М.	
ОБМІН ЖИЛИМИ ПРИМІЩЕННЯМИ ТА ІНШІ ВИПАДКИ ЗМІНИ ЖИТЛОВИХ ПРАВОВІДНОСИН	86
Карпов Р.В.	
ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАСТАВНОЇ ЯК ЦІННОГО ПАПЕРА	89
Кіріленко Ф.О.	
ДЖЕРЕЛА ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ	91
Жила О.В.	
ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОЇ ПРИРОДИ ВІДНОСИН, ЩО ВИНИКАЮТЬ УНАСЛІДОК ЗАПОДІЯННЯ ШКОДИ НЕЗАКОННИМИ РІШЕННЯМИ, ДІЯМИ ЧИ БЕЗДІЯЛЬНІСТЮ СЛУЖБОВИХ ОСІБ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ	94
Токарева В.О.	
ДЕЯКІ АСПЕКТИ СТРАХУВАННЯ РИЗИКУ ВИКРАДЕННЯ ТВОРІВ МИСТЕЦТВА, ПРЕДМЕТІВ КОЛЕКЦІОНУВАННЯ ТА АНТИКВАРІАТУ	97
ПРОБЛЕМИ ТРУДОВОГО ПРАВА ТА ПРАВА СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	
Іншин М.І.	
ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦІ ТА СЛУЖБИ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ	100
Лаврінченко О.В.	
ПРИНЦИПИ ОБМЕЖЕННЯ СФЕРИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИНАМИ НАЙМАНОЇ ПРАЦІ ТА ВИЗНАННЯ НЕЗАКОННИМИ УМОВ ДОГОВОРІВ ПРО ПРАЦЮ, ЯКІ ПОГІРШУЮТЬ ПРАВОВЕ СТАНОВИЩЕ ПРАЦІВНИКІВ ПОРІВНЯНО ІЗ ЗАКОНОДАВСТВОМ (КРИТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПОЛОЖЕНЬ ПРОЕКТУ НОВОГО ТРУДОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ)	103
Акуліч А.В.	
ПІДСТАВИ Й УМОВИ ВИНИКНЕННЯ ПРАВОВІДНОСИН НАГЛЯДУ Й КОНТРОЛЮ ЗА ДОТРИМАННЯМ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ПРАЦЮ УКРАЇНИ	109
Джепа Ю.А.	
ГАРАНТУВАННЯ ПРАВ РОБОТОДАВЦІВ ПРИ ПРИПИНЕННІ ТРУДОВИХ ВІДНОСИН	112
Баскакова Ю.В.	
ОСОБЛИВОСТІ ЗМІНИ ІСТОТНИХ УМОВ ПРАЦІ ЗА ТРУДОВИМ ДОГОВОРОМ ІЗ ДЕРЖАВНИМИ СЛУЖБОВЦЯМИ	115
Кіяшко В.І.	
ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО ХАРАКТЕРУ ВІДНОСИН ІЗ КЕРІВНИКОМ ПІДПРИЄМСТВА, УСТАНОВИ, ОРГАНІЗАЦІЇ	118
Мельник К.Ю.	
ЩОДО СПЕЦІАЛЬНОЇ ТРУДОВОЇ ПРАВСУБ'ЄКТНОСТІ ПРОКУРОРСЬКО-СЛІДЧИХ ПРАЦІВНИКІВ	122
Комар Р.В.	
МІСЦЕ ПРАВОВІДНОСИН НАГЛЯДУ Й КОНТРОЛЮ ЗА ДОТРИМАННЯМ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ПРАЦЮ В ПРЕДМЕТІ ТРУДОВОГО ПРАВА	124

Тармаков О.Ю. ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ЗАЙНЯТОСТІ ЯК СУБ'ЄКТ ТРУДОВОГО ПРАВА	127
Штих Т.В. ПРАВО НА СТРАЙК ТА ЙОГО ОБМЕЖЕННЯ ВІДНОСНО СУДДІВ	129
Руденко В.Г. ЩОДО ПОНЯТТЯ ОПЛАТИ ПРАЦІ В УКРАЇНІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ	131
Кожушко С.І. ЩОДО СУБ'ЄКТІВ ТРУДОВОГО ПРАВА	133
Шурупова К.В. ДО ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАДУРОЧНИХ РОБІТ	134
ПРОБЛЕМИ ЗЕМЕЛЬНОГО, АГРАРНОГО ТА ЕКОЛОГІЧНОГО ЗАКОНОДАВСТВА	
Макаренко О.Ю. ДО ПИТАННЯ НАДРОКОРИСТУВАННЯ В УКРАЇНІ	137
Гальчинська Н.Ю. ІНСТИТУЦІЙНО-ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ЗЕМЕЛЬ ПРОМИСЛОВИХ ЗОН ..	149
ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ	
Лихачов С.В. ФОРМИ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ У СФЕРІ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ	143
Демський Е.Ф. ІНСТИТУТ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ У СТРУКТУРІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ	145
Кривенко О.В. СУТНІСТЬ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ ЯК ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ОСОБЛИВОГО ХАРАКТЕРУ	151
Стеценко В.Ю. АКРЕДИТАЦІЯ ЛІКУВАЛЬНО-ПРОФІЛАКТИЧНИХ ЗАКЛАДІВ У КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ (АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ)	154
Гуржій Т.О. БЕЗПЕКА ДОРОЖНЬОГО РУХУ ЯК СКЛАДОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ	156
Юнін О.С., Танривердієв Х.М. ДО ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ	160
Завальний М.В. ПРИВОДИ Й ПІДСТАВИ ПОРУШЕННЯ СПРАВИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОСТУПКИ	162
Веселов М.Ю. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ МЕТОДИ ПРОФІЛАКТИКИ ДИТЯЧОГО ДОРОЖНЬО-ТРАНСПОРТНОГО ТРАВМАТИЗМУ	165
Шкроба О.О. ПРОБЛЕМИ ЗАПОБІЖНОЇ ПРАКТИКИ ПРАВОРЕАЛІЗАЦІЇ ВИМОГ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	167
Додіна Є.Є. ЗАХОДИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ПРИМУСУ ЗА ПОРУШЕННЯ ВІЗОВОГО РЕЖИМУ ДЛЯ МІСІОНЕРІВ	170
Линник Т.В. ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ СТАТУСУ ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ В УКРАЇНІ	174
Качинська М.О. ФОРМИ ТА МЕТОДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ВИБОРИ ТА РЕФЕРЕНДУМИ	177
Іваницький О.Ю. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗНАЧЕННЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ ПРОГРАМ АВТОНОМНОЇ РЕСПУБЛІКИ КРИМ	180
Новасардова І.В. ОСНОВНІ НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ У СФЕРІ ГАРАНТУВАННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ	183
Ляшенко О.А. ПРОБЛЕМИ ВСТАНОВЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВ НА ОБ'ЄКТИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ	186

Михайлов Р.І. АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ	189
ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДОСУДОВОГО СЛІДСТВА	
Берназ В.Д. ОСОБЛИВОСТІ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ОСОБИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	193
Авраменко О.В. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ ЗЛОЧИНІВ, УЧИНЕНИХ У СТАНІ СИЛЬНОГО ДУШЕВНОГО ХВИЛЮВАННЯ	195
Дерев'янкін С.Л., Ніколенко Н.М. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОБВИНУВАЧЕНОМУ ПРАВА НА ПРАВОВУ ДОПОМОГУ В ХОДІ ДОСУДОВОГО СЛІДСТВА ...	199
Калугін В.Ю., Чернухін В.С. ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПОЛОЖЕННЯ СТАРШОГО СЛІДЧОЇ І СЛІДЧО-ОПЕРАТИВНОЇ ГРУПИ	202
Головіна Л.В., Горелкіна К.Г. ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ РОЗКРИТТЯ ТА РОЗСЛІДУВАННЯ ПОШКОДЖЕНЬ МАГІСТРАЛЬНИХ НАФТО-, ГАЗО- ТА НАФТО- ПРОДУКТОПРОВОДІВ ШЛЯХОМ НЕЗАКОННИХ "ВРІЗОК"	204
Сандрачук А.А. ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ ПО СПРАВАХ ПРО ШАХРАЙСТВА У СФЕРІ СТРАХУВАННЯ	206
Подобний О.О. КРИМІНОЛОГІЧНІ ТА КРИМІНАЛІСТИЧНІ ПІДХОДИ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ Й КЛАСИФІКАЦІЇ ОРГАНІЗОВАНИХ КОРИСЛИВО-НАСИЛЬНИЦЬКИХ ЗЛОЧИНІВ	207
Корнієнко М.В. ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМКИ ВИКОРИСТАННЯ СЛУЖБОВО- РОЗШУКОВИХ СОБАК В ПРАВООХОРОННІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	211
Голубов А.Є. МЕТА КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА ЯК ОСНОВА ДІЯЛЬНОСТІ ДІЗНАВАЧА ТА СЛІДЧОГО	216
Третьяк К.В. ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТЬ "ІДЕНТИФІКАЦІЇ" ТА "ПЕРСОНІФІ- КАЦІЇ" В ТЕОРІЇ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	218
Цимбал М.І. ПРОБЛЕМА СУБ'ЄКТИВНИХ ОЗНАК НЕЗАКОННОГО ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ НЕГЛАСНОГО ОТРИМАННЯ ІНФОРМАЦІЇ	221
Парамонов Ю.М. ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ОТРИМАННЯ ДОКАЗОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЩОДО ЗЛОЧИНІВ, УЧИНЕНИХ В СФЕРІ ОБИГУ ПАЛИВНО-МАСТИЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ, ПРИ ВИКОРИСТАННІ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАНЬ	224
Аркуша Л.І. МЕХАНІЗМ ВІДБИТТЯ СЛІДІВ (ОЗНАК) ЗЛОЧИННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЯ) ДОХОДІВ, ОТРИМАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ, В ОСНОВНИХ ГРУПАХ ДОКУМЕНТІВ	226
Меркулова Ю.В. ПСИХОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ПРОБЛЕМА	228
Фільштейн В.Л. ПРОЦЕСУАЛЬНІ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, УЧИНЕНИХ З ВИКОРИСТАННЯМ ВИБУХОВИХ ПРИСТРОЇВ (МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД)	230
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІСТОРИКО-ПРАВОВОЇ НАУКИ	
Візінський В.В. ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ	233
Бойчук А.Ю. СТАНОВЛЕННЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВОЇ ДУМКИ В УКРАЇНІ У СЕРЕДИНІ ХІХ - НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ	235
Аль-Батран Халед ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ СТВОРЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ІСЛАМСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ (ОІК)	239
Мацелик Т.О. ІСТОРІЯ ДОСЛІДЖЕНЬ СУБ'ЄКТА ПРАВА	241
Сидорчук О.О. СТАТИСТИЧНА ДИНАМІКА ДІЯЛЬНОСТІ СУДУ ПРИСЯЖНИХ У ПРАВОБЕРЕЖНІЙ УКРАЇНІ ЗА СУДОВИМИ СТАТУТАМИ 1864 РОКУ	245

ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Берлач А.І., Пирога І.С.

ВНУТРІШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ БОРГ ЯК ІНВЕСТИЦІЙНИЙ РЕСУРС 248

Борисов О.Г., Колеснікова К.С.

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМ МАРКЕТИНГОМ І РЕГІОНАЛЬНІ КЛАСТЕРНІ СИСТЕМИ 253

Вербенський М.Г.

ДЕТЕРМІНАЦІЯ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНИХ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ 257

Андрущенко І.Г.

ЗАЛУЧЕННЯ ПРЯМИХ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ З ВИКОРИСТАННЯМ МЕХАНІЗМУ ЗЛИТТЯ І

ПОГЛИНАННЯ КОМПАНІЙ 260

Ярмола О.В.

ПРАВОСУБ'ЄКТНІСТЬ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ДЕРЖАВНОГО

СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ В ПОДАТКОВИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ 262

Крикун В.Б.

МІНІСТЕРСТВО ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ ВЛАДНИХ

ПОВНОВАЖЕНЬ В АНТИКРИЗОВОМУ УПРАВЛІННІ ЕКОНОМІКОЮ 265

Єрошенко Б.В.

ЗЛОВЖИВАННЯ МОНОПОЛЬНИМ СТАНОВИЩЕМ НА РИНКУ СТРАХОВИХ ПОСЛУГ УКРАЇНИ 267

Тупчієнко Д.Л.

ВПЛИВ МІЖНАРОДНОГО ІНВЕСТУВАННЯ НА ДІЯЛЬНІСТЬ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ У ДЕРЖАВІ 270

Минюк О.Ю.

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЩОДО ПОНЯТТЯ БІРЖОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ 272

Ступак А.С.

СТВОРЕННЯ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ ВНУТРІШНЬОГО БАНКІВСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА РАХУНОК

ДІЯЛЬНОСТІ СЛУЖБИ ВНУТРІШНЬОГО АУДИТУ БАНКУ 274

ДО НОВОЇ КОНЦЕПЦІЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ

Берлач А.І.

ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ У ВНЗ МВС УКРАЇНИ 278

Кондрюкова В.В.

ВПЛИВ НАЦІОНАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ

СПІВРОЗМОВНИКА НА ВСТАНОВЛЕННЯ ДОВІРЧИХ ВІДНОСИН ІЗ НИМ 280

Овсієнко-Миронова Г.В.

ПРАВОВІ ФОРМИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ БОЛОНСЬКИХ СТАНДАРТІВ ОСВІТИ В УКРАЇНІ 282

Пашков А.П.

ТЕХНІЧНЕ ПРАВО. СТАНОВЛЕННЯ ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ 285

Кобзар О.Ф., Шинкаренко О.В.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПРАВОСВІДОМОСТІ ОСОБИСТОСТІ 289

РЕЦЕНЗІЇ. ПОВІДОМЛЕННЯ. ІНФОРМАЦІЯ

Берлач А.І.

Рецензія на монографію В.М. Бевзенка "УЧАСТЬ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

УКРАЇНИ СУБ'ЄКТІВ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ" 292